

Ինչ մո'ր եկեր, թուր իողնածներ և բեռնավարվածներ...

Մատթեոս 11:28

*Պեկոսիներ, 2016թ.
N 11(84)*

ՔԱՐԻՆ ԼՈՒՐ

Հոգևոր Գրքեր 2009թ. Դարբնից

**ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱՎ ԵՎ ՀԱՅՏՆԵՑԱՎ,
ՄԵՂ ԵՎ ՁԵՂ ՄԵԾ ԱՎԵՏԻՍ**

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

*Պեկյեմբեր, 2016թ., ՁԿ 11 (84)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից*

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Քրիստոս ծնավ և հայտնեցավ...	1
<i>Դեյվիդ Վիլկերսոն</i> Հանդարտվեք ու հանգստացեք Նրա սիրո մեջ.....	2
Դարձե՞ք պեքալկան մարդ.....	3
Ջորջ Դաբոյի խոսքը Երևանում.....	4
Ջորջ Դաբոյի վկայությունը.....	6
Կամո եղբոր վկայությունը.....	11
Տեր Հիսուս թե՛ չծնվեք.....	14
Ռ՛վ կարող է Տիրոջ նման.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Թերթի վերաբերյալ ձեր առաջարկություններն ու վկայությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները:

Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930, էլ.փոստ՝ bari_lur_09@rambler.ru

Քրիստոս ծնալ եւ Հայսնեծալ, մեծ եւ Ձեռ մեծ Ավեսիս

Միրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, շնորհավորում ենք ձեր Նոր տարին և մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Սուրբ Ծնունդը: Մոտ երկու հազար տարի առաջ Բեթլեհեմի մի մսուրում ծնվեց մի մանուկ, որի անունն էր Հիսուս: Նա Աստծու Որդին էր: Նա նաև Աստծու Գառն էր, որ ծնվել էր՝ վերցնելու ամբողջ աշխարհի մեղքը: Աշխարհը Նրանով եղավ, բայց աշխարհը Նրան չճանաչեց, իրենցների մոտ եկավ, բայց իրենցները Իրեն չընդունեցին, իսկ որոնք որ ընդունեցին, իշխանություն տվեց նրանց Աստծու որդիներ կոչվելու:

Եթե դու հիմա ընդունել ես Հիսուսին, Նա քեզ տալիս է իշխանություն՝ կոչվելու Աստծու որդի: Նա այդ իշխանությունը տալիս է ոչ թե նրա համար, որ դու լավ մարդ ես կամ ուրիշներից տարբեր, այլ նրա համար, որ դու հավատացել ու ընդունել ես, որ Նա Իր սուրբ արյունով քավել է քո բոլոր մեղքերը: Ուրեմն մենք հիմա Աստծու որդիներ ենք, և հայտնի չէ, թե ինչ պետք է լինենք, բայց գիտենք, որ երբ Նա հայտնվի, Նրա նման պետք է լինենք, քանի որ պիտի տեսնենք ինչպես է:

Թող Աստված օրհնի ձեզ ու զորացնի Իր Սուրբ Հոգով, որպեսզի այս գալիք՝ 2017թ.-ին, ավելի մոտե-

նանք Նրան ու մեր կյանքով վկայենք Նրա սուրբ անունը, ցանենք Ավետարանի բարի սերմը նրանց մեջ, ովքեր դեռ չեն ընդունել Քրիստոսին: Թող այս Նոր տարին ու Քրիստոսի Ծնունդը նոր մխիթարություն ու նոր օծություն բերի և սթափեցնի մեզ՝ նորոգելու մեր կյանքը Քրիստոսով: «Հիսուսին նայենք՝ մեր հավատքի առաջնորդին ու կատարողին...» (Եբր.12:2):

Միրելի՛ ընթերցող, եթե դու դեռ չես ապաշխարել, կամ միգուցե հավատքի մեջ ես, բայց ունես մեղքեր, կամ՝ դեռ կապված ես աշխարհի հետ, շտապի՛ր ապաշխարել ու թողնել մեղքը: Տերը ցանկանում է փոխել քո կյանքը, ներել քո բոլոր մեղքերը, լուսավորել քեզ և քո քայլերն ուղղել դեպի երկինք տանող ճանապարհը: Եթե դու այսօր չգաս Նրա մոտ, իմացի՛ր՝ կզնաս դեպի խավարն ու մութը: Մտածի՛ր այսօր ընտրություն կատարելու լույսի ու խավարի, կյանքի ու մահվան միջև: «Աշխարհն էլ կանցնի, նրա ցանկությունն էլ, բայց նա, ով Աստծու կամքը կկատարի, հավիտյան կմնա» (Ա Հովհ. 2:17): Ծտապենք հիմա դիմել Քրիստոսին, ո՞վ գիտե, միգուցե վաղը ուշ լինի:

**«Քարի լուր» ամսաթերթի
խմբագրություն**

Հանդարտվեք ու հանգստացեք Նրա սիրո մեջ

Մենք կարող ենք ճանաչել ճշմարտությունը ու նրա ճանապարհները՝ լիովին հանձնվելով այն սիրուն, որ Հայրը ունի մեր հանդեպ:

Ունեցե՞լ եք երբևէ մի այնպիսի ընկեր կամ հարազատ, ով ասել է ձեզ. «Դու վիրավորված ես ինձնից: Ես ինչ-որ բան այն չե՞մ արել»: Սակայն դուք այդ պահին պարզապես լռակյաց եք եղել կամ ձեր մտքերով տարված, իսկ նրան թվացել է, թե մի բան այն չէ ձեր հարաբերություններում:

Եվ դուք պատասխանել եք. «Ո՛չ, ես նեղացած չեմ, ամեն բան լավ է: Դու այնպիսի մի բան չես արել, ինչը կվիրավորեր ինձ»:

Բայց նա շարունակել է պնդել. «Գուցե ես ինչ-որ բան այն չե՞մ ասել: Ես, ախր, տեսնում եմ, որ մի բան այն չէ: Ես չեմ գնա այստեղից, մինչև չասես, թե ինչ է պատահել»:

Եվ վերջիվերջո, որպեսզի համոզեք այդ մարդուն, որ ամեն ինչ լավ է, դուք պետք է գրկեք նրան և ասեք. «Լսի՛ր, ես սիրում եմ քեզ և բոլորովին ել վիրավորված չեմ: Բայց եթե դու շարունակես նման հարցեր տալ, ապա կտխրեցնես ինձ»:

Երբ անառակ որդին վերադար-

ձավ տուն, հորից ստացավ նոր հագուստ, ճոխ ընդունելություն և լիարժեք ներում: Բայց դա նրան միանգամից չդարձրեց «հրեշտակ»: Հակառակը, ես հավատում եմ, որ հայրը դեռ շատ տհաճություններ ունեցավ իր որդու հետ, մինչև ամեն բան հարթվեց:

Աստված Իր սերը, որ մեր վրա ուներ, հայտնեց երբ դեռ մենք մեղավոր էինք: Մեր թշնամի եղած ժամանակ Աստծու հետ հաշտվեցինք Իր որդու մահով (Հռ. 5:9-10): Ուրեմն որքան առավել մեր հաշտված ժամանակ պիտի ապրենք Նրա կյանքով: Աստված արդեն ասել է մեզ. «Ես սիրել եմ քեզ, երբ դու օտար էիր ինձ համար, երբ դու Ինձ դեմ էիր դուրս գալիս և մեղքի մեջ էիր լիովին: Ուրեմն հիմա, երբ դու իմ զավակն ես դարձել, արդյոք չե՞մ սիրի առավել»:

Եթե դուք ազատորեն չընդունեք ու կասկածի տակ առնեք Նրա սերը, եթե ամեն ժամանակ մտածեք, թե Նա մեզնից հետ կվերցնի Իր սերը, ուրեմն մենք բոլորովին չզիտենք ոչ Նրան, ոչ էլ Նրա ճանապարհները:

Սիրելիներս, մենք պետք է կանգնենք ու համարձակորեն ասենք. «Ես իմ հասցեին չեմ ընդունի սատա-

նայական ոչ մի մեղադրանք, քանի որ, միևնույնն է, ես երբեք ոչինչ չեմ վաստակի: Իմ բոլոր վաստակներն ու արժանիքները Հիսուսով են ու Հիսուսի մեջ են: Նա լվացել ու մաքրել է ինձ Իր արյունով»:

Երբ թշնամին գալիս է մոռացող առյուծի նման, խուճապի մի՛ մատնվեք, մնացե՛ք խաղաղության մեջ: Ասացե՛ք. «Աստված սիրում է ինձ, Հիսուսը սիրում է ինձ: Ես գիտեմ ու հավատում եմ իմ հանդեպ Նրա սիրուն»: Երբ Նա դառնա ձեր Աստվածը, դուք կհանգստանաք Նրա սիրո մեջ: Ընդունե՛ք այդ սերը և վայելե՛ք այն:

Դեյվիդ Վիլկերսոն

Դարձե՛ք պետքական մարդ, եւ մարդիկ կգան ձեզ մոտ

Երբեմն մեր միայնակ լինելու պատճառը մեր ստացած դաստիարակությունն է: Ծնողները հաճախ են իրենց երեխաներին ասում. «Մի՛ եղիր այդքան հիմար, ամեն անգամ դու մի արա առաջին քայլը, թող ուրիշները գան քեզ մոտ»:

Իհարկե, ուրիշները կգան քեզ մոտ, երբ դա նրանց օգտակար լինի: Եթե դուք հացագործ եք, ապա ձեզ մոտ կգան հաց գնելու: Հարկավոր է կարողանալ ինչ-որ բան տալ, որ-

պեսզի ձեզ մոտ գան: Իսկ եթե դուք ոչինչ չունեք մարդկանց տալու, դուք նրանց չեք գրավի և կմնաք ձեր միայնակության մեջ:

Դարձե՛ք պետքական, և մարդիկ կգան ձեզ մոտ: Նայեք բացված վարդին. այն բուրում է, և բոլորը ձգտում են նրան՝ և՛ մեղուները, և՛ թիթեռնիկները: Բոլորն են ցանկանում շնչել նրա բուրմունքը հենց միայն այն պատճառով, որ նա բացվել է: Ուրեմն ինչո՞ւ եք դուք մնում փակ և չեք «բուրում»:

Դեկտեմբեր, 2016թ., N 11 (84)

ԶՈՐԶ ԳԱԲՈՅԻ ԽՈՍՔԸ ԵՐԵՎԱՆՈՒՄ

Ուզում եմ վկայել, թե Աստված ինչեր է արել իմ կյանքում: Տերը սրտիս դրել է, որ Պակիստան գնամ՝ Տիրոջ Խոսքը քարոզելու: Պակիստանն այն երկիրն է, որտեղ ամենաշատն են հալածվում քրիստոնյաները: Մարմինս չի ուզում գնալ, բայց Աստված սրտիս մեջ դրել է, որ գնամ, ու ձեզանից խնդրում եմ ինձ համար աղոթել:

Ես ծնվել եմ 1963 թվականին Լիբանանում: Այնտեղ սկսված պատերազմի պատճառով (այդ ժամանակ ես 13 տարեկան էի) գաղթեցինք Ֆրանսիա: Ֆրանսիայում եմ մեծացել և հոգևոր կրթություն ստացել: Տիրոջը ծառայել սկսել եմ Մարսելում և տասնչորս տարի այնտեղ եմ իրականացրել ծառայությունս: Հայաստանից հետո ինձ համար Մարսելն ամենագեղեցիկ վայրերից մեկն է՝ կլիման տաք, բնությունը միջերկրածովյան, փարթամ... Տերն օրհնեց մեր եկեղեցին, ու այն մեծացավ այնքան, որ մենք մի մեծ շենք կարողացանք ձեռք բերել: Սակայն տասնչորս տարի հետո, եկեղեցու բացման օրը, Տերն ինձ հայտնեց, որ այդ եկեղեցին պիտի թողնեմ իմ օգնական հովվին ու ինքս Կանադա գնամ: Ես ասում էի. «Տե՛ր, Կանադայում ցուրտ է, ես էլ ոչ ոքի չեմ ճանաչում, չեմ ուզում գնալ Կանադա»: Չէի ուզում

գնալ, բայց հասկանում էի, որ Տիրոջ այն ծառան, որը Նրա Խոսքին հնազանդ չէ, չի կարող քարոզել. օծությունը հեռանում է, Սուրբ Հոգին՝ տրտմում: Այս ամենը գիտակցելով՝ 2003թ. սեպտեմբերի մեկին եկեղեցու բանալիները տվեցի իմ օգնական հովվին և ընտանիքիս հետ մեկնեցի Կանադա: Հույսն ու հավատքն ինձ հետ էին: Զսան հոգով սկսեցինք ծառայել Աստծու փառքի համար: Տարածք չունեինք, այս ու այնտեղ տարածք էինք վարձում, և մի օր այդ վարձակալած տեղում աղոթում էի, երբ մեկը ներս մտավ ու ինձ հարցրեց.

- Ո՞վ ես դու:

- Ես հայերի հովիվն եմ,- ասացի,- տունս շատ փոքր է, տեղ չունեմ աղոթելու, այդ պատճառով գալիս եմ այստեղ:

- Այստեղ չես կարող աղոթել,- ասաց նա:

- Ինչո՞ւ չեմ կարող, չէ՞ որ այստեղ ոչ ոք չկա, ում ես կարող եմ խանգարել,- զարմացած հարցրի:

- Այստեղ չեք կարող աղոթել, որովհետև դուք այս տարածքը վարձել եք միայն կիրակի օրերի համար, և հիմա այստեղ չեք կարող գտնվել:

Ես տրտում դուրս եկա այդ շենքից: Հիշում էի Մարսելի մեր եկեղեցին ու ներսումս Աստծուց էլ էի նեղվում, որ ես նույնիսկ առանձին աղո-

թելու տեղ չունեն։ Դուրս գալուց հետո դիմեցի Տիրոջը. «Տե՛ր, եթե ուզում ես, որ ես ծառայեմ այս քաղաքում, ապա Քո օրհնությունն եմ ուզում»։

Այդ աղոթքից մի քանի ամիս անց Տերը մեզ մի տարածք տվեց։ Այդ շենքը շատ թանկ արժեք, բայց մենք այն չնչին գումարով ձեռք բերեցինք։ Մենք այնտեղ ծառայությունն սկսել ենք քսան հոգով, բայց հիմա արդեն վեց հարյուր հոգի ենք։

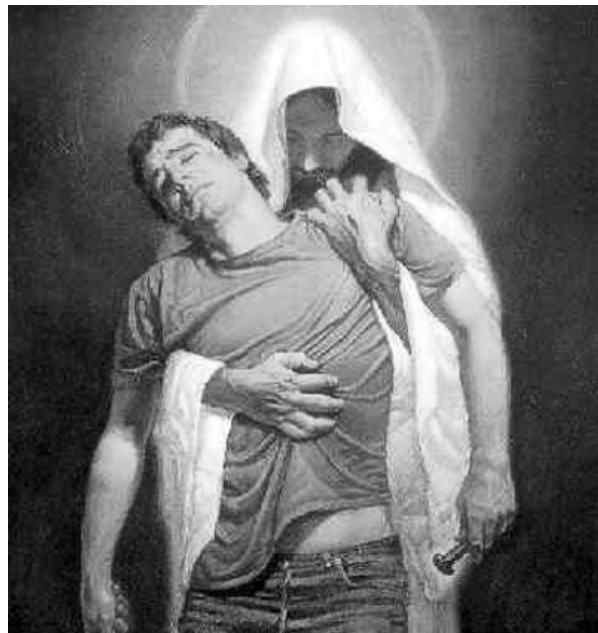
Եկեղեցին կարող է տեղավորել հազար հոգու, դեռ չորս հարյուր հոգի պակասում են եկեղեցին լրիվ լցվելու համար։ Սակայն իմ նպատակը եկեղեցին լոկ լցված տեսնելը չէ, քանի որ Մոնրեալ քաղաքում մոտ 30-35 հազար հայ կա, որոնցից քչերն են Տիրոջը ճանաչում։ Այդ պատճառով գործը շատ է, և ձեր աղոթքների կարիքը շատ ունենք։

Հռովմեացիս 5:5-ում ասվում է. «Հույսը երբեք չի ամաչեցնում, որովհետև Աստծու սերը սփռված է մեր սրտերում Սուրբ Հոգու միջոցով, որ տրվեց մեզ»։ Հույսն ու սերն են, որ օգնում են մեզ ապրել, գործել ու աշխատել Աստծու փառքի համար։ Գիտենք՝ ինչ էլ պատահի մեր կյանքում, Աստված շատ ավելի ուժեղ ու զորավոր է, քան այն, ինչ պատահել է մեզ հետ։ Սատանայի ցանկությունն է, որ մեր հույսը գնալով պակասի ու վերջնականապես վերանա։

Վերջերս մեկին հանդիպեցի, որ արդեն տասը տարի է թողել է հա-

վատքն ու եկեղեցին։ Ասացի. «Ուրախ եմ, որ քեզ հանդիպեցի։ Արդեն տասը տարի է, ինչ թողել ես հավատքն ու եկեղեցին, ապրում ես «ազատ», «անկախ»։ Ասա՛ խնդրեմ, կյանքդ ավելի լա՞վ դարձավ»։ Նա չկարողացավ պատասխանել։ Սկսեց լաց լինել. «Պատվելի՛, դեռ մի տարի էր, որ հավատքը թողել էի, կինս ինձ լքեց, զավակներս ինձ ատեցին, փոքր որդիս եկավ երեսիս քրեց՝ ասելով. «Դու Աստծու մարդ էիր, իսկ հիմա տե՛ս՝ մեր տունը ինչ դարձրիր»։

Եթե մեկն Աստծուց հեռանում է, սատանան նրան թույներ է ներարկում, որ հույսը կտրի ու մահանա։

Իսկ Աստված մեզ հույս է տալիս, որ ամոթով չմնանք։ Նա մեր Հայրն է ու հավիտենական սիրով է մեզ սիրում։ Ինչ վիճակում էլ որ լինենք, եկե՛ք մեր հույսը չկտրենք Աստծուց։ Նա մեզ հետ է մինչև աշխարհի վերջը։ Ամեն։

ԶՈՐԶ ԴԱԲՈՅԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս դեպքն ինձ հետ կատարվեց 1996 թվականին և իմ կյանքում շրջադարձային եղավ:

Պատրաստվում էի գնալ Ֆրանսիայի Գրենոբլ քաղաքում քարոզելու: Կինս խնդրեց գնալուց առաջ իր ավտոմեքենայի յուղը ստուգել: Մինչ ես զբաղված էի այդ գործով, ավտոմեքենայի շարժիչի ուժեղ հոնդյուն լսեցի. ձայնն արագորեն մոտենում էր ինձ: Նկատեցի, որ այդ մեքենան հարվածելու է կնոջս ավտոմեքենային, որի առջև ես կանգնած եմ: Երբ այն բախվեց կնոջս ավտոմեքենային, հարվածն ինձ 20 մետր հեռու շարտեց: Ես ցանկանում էի շարժվել, բայց չէի կարողանում, լսում էի միայն շարժիչի հոնդյունը: Այդ ավտոմեքենայի վարորդը շփոթվել էր և արգելակի փոխարեն գազն էր սեղմել: Կատարվածից շփոթված՝ նա դեռ շարունակում էր սեղմել գազը, ինչի հետևանքով կնոջս մեքենան գալիս էր ինձ վրա: Տեղիցս շարժվել չէի կարողանում, սակայն ձեռքերով փորձում էի մեքենան կանգնեցնել: Մեկ էլ տեսա, որ մարմինս պտտվում է մեքենայի տակ, մինչև որ կնոջս ավտոմեքենան մի այլ ավտոմեքենայի հարվածեց ու կանգնեց: Երբ շարժումը դադարեց, ես տեսա, որ ծնկների վրա եմ, մեքենան՝ ինձ վրա,

իսկ մեքենայի անիվներն օդում չէին: Դուք պատկերացրեք իմ ճգնված վիճակը: Ծնկներս թոքերիս մեջ էին մտած, ողնաշարս սեղմվել հավասարվել էր քսան սանտիմետրի: Աչքերս բաց՝ գիտակցում էի ամեն ինչ, բայց մարմինս ինձ չէր ենթարկվում: Մտածում էի, թե ինչպես կարելի է այստեղից դուրս գալ: Տիկնոջս ոտքերն էի տեսնում: Նա վազվզում էր մեքենայի շուրջն ու «Ջորջ, Ջորջ» էր կանչում: Հետագայում իմացա, որ ավտոմեքենան կշռում էր 900կգ: Մենք ապրում էինք այնպիսի մի թաղամասում, որտեղով օրական հազիվ մի տասը ավտոմեքենա էր անցնում, էլ չեմ խոսում մարդկանց մասին: Ամայի մի տեղ... կողքիս միայն կինս էր, բայց նա ի՞նչ կարող էր անել: Մտածեցի, որ չեմ կարող դուրս գալ ու պետք է մեռնեմ: Անկեղծ ասած՝ առաջինը բարկություն եկավ վրաս. «Տե՛ր, ես Քո ծառան եմ, մի՞թե այսպես պիտի մեռնեի»: Մտածում էի, որ երկինք պիտի գնամ ծեր տարիքում՝ մահճիս մեջ, կամ բեմի վրա քարոզելիս՝ շրջապատված որդիներով ու թոռներով, Տիրոջը փառաբանելով: Մի՞թե հիմա այստեղ այսպիսի մահ պիտի ունենամ: Հասկացա, որ պետք է աղոթել ու աղոթեցի: Խնդրում էի. «Տե՛ր, օրհնիր ու

պահիր կնոջս, զավակներիս ու մեր եկեղեցին»։ Տիրոջը փառաբանելու մեծ փափագ առաջացավ, ու սկսեցի փառաբանության մի երգ երգել, որում ասվում է, որ Աստծու ներկայությունը կյանքից գերադասելի է։ Եվ մինչ մտքումս այդ երգն էի երգում, ապրեցի իմ կյանքի ամենամեծ և ամենահրաշալի փորձառությունը՝ մի ձայն լսեցի, որն ասաց. «Ես այստեղ եմ»։

Սուրբ Գիորգն ասում է, որ գառնուկները հովվի ձայնը ճանաչում են։ Երբ լսեցի այդ ձայնը, մի մեծ ուրախություն լցվեց մեջս, ու սկսեցի մտածել. «Աշխարհում այնքան մեծ ու կարևոր բաներ կան, մի՞թե Հիսուսն այդ կարևոր բաները թողած եկել է ինձ մոտ, մեքենայի տակ, որ ինձ ասի՝ Ես այստեղ եմ»։ Ու մտածեցի, որ մեռնում եմ։ Լսեցի մարդկանց ու ավտոմեքենաների ձայներ։ Երկու բժիշկ խոսում էին. «Ինչքա՞ն ժամանակ է, որ մեքենայի տակ է»։ «Արդեն 10 րոպե է»։ «Տասը րոպեն երկար

ժամանակ է, ուղեղն արդեն մեռած է, իմաստ չունի մեքենայի տակից զգուշորեն դուրս բերելը»։ Ընկածս տեղից ուզում էի ասել, որ ճիշտ է՝ ուղեղս մի քիչ փչացած է, բայց դա ավտովթարի հետևանքով չէ, դա իմ մարդկային բնությունից է։ Ուզում էի ասել, որ լավ եմ, բայց զգացի, որ միայն ձախ ձեռքիս մատներն եմ կարողանում շարժել։ Հանկարծ ինչ-որ մեկը տեսավ, որ ձեռքս շարժվում է և նրանց ուշադրությունը հրավիրեց այդ բանի վրա։ Նրանք ինձ հետ խոսեցին. «Եթե մեզ լսում ես, մի նշան տուր»։ Ես ձեռքս շարժեցի։ Նրանցից մեկն ասաց. «Եթե մեզ իսկապես լսում ես, ապա երեք անգամ շարժիր»։ Ես երեք անգամ շարժեցի, և այդ պահին հասկացան, որ ինձ դուրս բերելու համար պետք է ավտոմեքենան ավելի շատ բարձրացնեն։ Երբ ինձ դուրս բերեցին, տեսա, որ մեր եկեղեցու մի քանի անդամներ մեքենայի շուրջը ծնկի եկած աղոթում էին։ Այս աշխարհում ուրիշ գանձ ու հարստություն չկա, քան այն, որ Տերը մեզ հետ է։ Կարող ես ունենալ այս աշխարհի ամենամեծ հարստությունն ու գիտությունը, սակայն եթե Հիսուս չունես, ուրեմն ոչինչ չունես։

Սիրելի՛ ընթերցող, եթե դու դեռ եկեղեցու անդամ չես, ապա աշխարհի՛ր ու դարձի՛ր եկեղեցու անդամ։ Իմացի՛ր, որ քո դժվարին պահերին քո եկեղեցու անդամները քեզ համար կաղոթեն։ Վերջապես ինձ տեղափո-

խեցին հիվանդանոց, ամեն ինչ ստուգեցին, հետո տարան հիվանդասենյակ: Հինգ բժիշկ եկան (նրանցից երկուսը հայ էին՝ մեկը Բուլղարիայից Ֆրանսիա տեղափոխված դոկտոր Դերվիշյանը, մյուսն իմ եկեղեցու երեցներից մեկը՝ դոկտոր Քերիմյանը): Դոկտոր Քերիմյանն ինձ ասաց. «Պատվելի՛, դեռ շարունակում ես ժպտալ, բայց ուզում եմ ասել, որ քո վիճակը շատ լուրջ է»: Մյուս բժիշկն ասաց. «Դժբախտ լուր ունենք ձեզ հայտնելու. Ձեր մարմնում ոսկրի 17 կոտրվածք ունեք՝ գլխի, կոնքոսկրի, ողնաշարի ողներից, երկու ող մեջքի հատվածում և երկու ող վզի հատվածում, կողոսկրերդ բոլորը կոտրված են: Բայց դա դեռ ամենավատը չէ: Երբ մեքենայի տակ ոլորվել ես, կողոսկրդ ծակել են թոքերդ, ստամոքսդ, լյարդդ, երիկամներդ: Եվ, բնականաբար, ունես ներքին արյունահոսություն: Չորս վիրահատություն է պետք կատարել, բայց դա անհնար է, որովհետև ներքին արյունահոսությունը չի դադարում: Ուրեմն հույս չունենք, որ պիտի ապրես, ու այս գիշեր պիտի մահանաս»:

Այդ մասին հայտնեցին հարազատներիս: Նրանք Ֆրանսիայի տարբեր քաղաքներից անմիջապես եկան, զավակներիս բերեցին, որ ինձ հրաժեշտ տան... Եկողների մի մասն արցունքներով ինձ հրաժեշտ էր տալիս, մյուս մասն ասում էր. «Հույս

ունենք, որ Աստված ձեռքը վրադ պիտի դնի»: Ի վերջո, ես մեն-մենակ մնացի ու սկսեցի մտածել՝ արդյոք հույս կարո՞ղ եմ ունենալ: Բայց հետո մտածեցի, որ բժիշկները խելացի մասնագետներ են, հավանաբար նրանց ասածը ճիշտ է: Մարմնիս ցավն այնքան ուժեղ էր, որ խորհում էի. «Եթե պիտի մեռնեմ՝ շուտ մեռնեմ, որպեսզի այդ ցավերից ազատվեմ»: Եվ մեկ էլ միտքս եկավ Հռովմ.8:28 խոսքը. «Սակայն գիտենք, որ ամեն բաները բարիի գործակից են նրանց, ովքեր սիրում են Աստծուն...»: Անօրենն ականջիս շշնջում էր. «Դու մարդկանց այցելում էիր հիվանդանոցներում և ասում. «Ամեն բան բարիի գործակից է...», հիմա դու կարո՞ղ ես քեզ համար այդ խոսքերը դավանել: Հեշտ չէր, գիտե՞ք: Սկսեցի խնդրել Սուրբ Հոգուն, որ ինձ գորացնի: Սուրբ Հոգին ինձ գորացրեց, այնժամ հույսս վերականգնվեց, և ես ասացի. «Տեր, ես կատարյալ չեմ, բայց իմ բոլոր թերություններով ու տկարություններով ես Քեզ սիրում եմ: Իմ երկնային Հայր, ես այսօր ուզում եմ ասել, որ նույնիսկ եթե այսօր մեռնեմ, Դու արդար ես»:

Հետո տեսա, որ ձեռքերս շարժվում են: Ասացի. «Տե՛ր, Քո անունով ձեռքերս հիվանդների վրա եմ դրել, ու շատերին Դու բժշկել ես»: Անընդմեջ աղոթում էի: Ժամերն անցնում էին... Ինձ տեղափոխեցին մի այլ հիվան-

դասենյակ, միացրին զանազան սարքավորումներ: Դիմացս մի մեծ ժամացույց էր կախված, և ես նայում էի, թե ինչպես են անցնում րոպեները: Ամեն մի րոպեի անցնելը ինձ ուրախություն էր պարգևում, ես ասում էի. «Մի րոպե էլ ապրեցի... կես ժամ էլ ապրեցի...»: Ինձ ցավազրկում էին, ես անընդմեջ Սուրբ Հոգով աղոթում էի ու խնդրում այն մարդկանց համար, ովքեր մտքովս անցնում էին: Մահճակալիցս բավական հեռու մի փոքր պատուհան կար: Աչքս ընկավ պատուհանից դուրս, ու տեսա, որ օրն արդեն բացվում է: Այդ ժամանակ մեջս մի մեծ ուրախություն ու ցնծություն լցվեց: Երկու ձեռքս կապված էին, բայց քանի որ ուրախությունից ուզում էի ձեռքերս վեր բարձրացնել և Աստծուն փառաբանել, ձեռքս թափ տվեցի, և ասեղներն անջատվեցին: Բժիշկները խուճապահար սենյակս լցվեցին. նրանցից մեկն սկսեց ինձ ապտակել և հարցնել. «Պաստեր, ո՞րջ ես, թե՞ ոչ»: «Եղբայր, ի՞նչ եք ուզում ինձանից, ես ողջ եմ»: Մյուս բժիշկը երբ տեսավ, որ բոլոր ասեղները դուրս են եկել, հարցրեց. «Ինչպե՞ս եղավ, որ այս ասեղները դուրս եկան»: «Ներող եղեք, դիտմամբ չարեցի: Ուզում էի Աստծուն փառք տալ, ձեռքերս շարժեցի, դրանից էլ այդ սարքերն անջատվեցին»: Բժիշկը մի տարօրինակ հայացք գցեց վրաս ու հարցրեց.

«Աստծուն փառք ես ուզում տա՞լ»: Ես ասացի. «Բժիշկ, դու ինձ ասացիր, որ այս գիշեր ես պետք է մեռնեմ: Նախի՛ր պատուհանից. լույսը բացվել է, և ես դեռ ապրում եմ ու ամեն անցնող րոպեի համար ուզում եմ Աստծուն փառք տալ»:

Օրեր անց ինձ այցելեց մի հովիվ, ում հետ մի քանի օր առաջ աստվածաբանական թեմաներով մի փոքր վիճաբանել էինք: Նրան խնդրեցի, որ ինձ գրկի, բայց նա ասաց, որ իրեն զգուշացրել են՝ ոսկորներս կոտրված են, և ինձ դիպչել չի կարելի: Բայց ես համառեցի, որովհետև ուզում էի գրկել նրան: Նա զգուշորեն ինձ գրկեց, ես էլ որքան կարողացա նրան գրկեցի և ասացի. «Ուզում եմ քեզանից ներողություն խնդրել, քանի որ մտքով մի փոքր իրար հետ համաձայն չեիմք, բայց ես քեզ սիրում եմ: Կարող էր այնպես պատահել, որ ես մեռնեի և չհասցնեի ներողություն խնդրել քեզանից»:

Այդ պահին հասկացա, որ եթե մեռնեմ ու Աստծու առջև հայտնվեմ, բոլորովին կարևոր չէ, թե ինչպես եմ մտածել այս կամ այն հարցի մասին ու թե Նրա անունով ինչ մեծամեծ գործեր եմ արել, կարևորն այն է, որ մենք իրար սիրենք Քրիստոսի սիրով: Լինում են մարդիկ, ովքեր մտածում են, որ դիմացինն արժանի չէ իրենց սիրուն: Ես հասկացա նաև, որ ինքս ոչ մի արժանիք չունեմ, բայց Հիսուս

ինձ սիրում է: Երբ մարդիկ խաչում էին Նրան, Նա չասաց. «Դուք դեռ մի օր ձեր արածների համար պատասխան կտաք»: Նա այդ դժվար պահերին խոսում էր Իր Հոր հետ և ասում. «Հայր, ների՛ր նրանց» և Աստծու ներումն ստանալու համար պատճառ էր ներկայացնում. «... քանզի չգիտեն, թե ինչ են անում»: Մի քանի օրվա ընթացքում ինձ չորս անգամ վիրահատարան տարան և չորս անգամ էլ առանց վիրահատելու դուրս բերեցին այնտեղից: Միայն առաջին անգամվա մասին կպատմեմ, որովհետև մյուս երեք անգամներն էլ նույնը կրկնվեց: Բժիշկներն ասացին, որ երիկամներիցս մեկն արդեն մահացել է, բայց մյուսը պետք է վիրահատեն: Ես մտքով աղոթում էի, և մեջս հաստատություն եկավ, որ այս վիրահատությունն ավելորդ է: Բժշկին խնդրեցի, որ վիրահատությունից առաջ մի անգամ էլ ստուգի երիկամս: Նա ասաց. «Ի՞նչը ստուգեն, մի քանի օր է՝ ստուգումներ ենք անում, և շատ լավ գիտեն, թե ինչ է կատարվում»: Հետո ինձ մոտեցավ այն հայ բժիշկը, որ մեր եկեղեցու հովիվներից էր, և ես նրան ասացի. «Բժիշկ Քերիմյան, հարգելի՛ս, ես զգում եմ, որ Տերն ինձ բժշկել է: Կարո՞ղ ենք մեկ անգամ ևս երիկամներս ստուգել»: Նա հոգևոր մարդ է, ու ինձ անմիջապես հասկացավ: Հրահանգեց, որ բերեն հետա-

գոտության շարժական սարքը և ստուգեն երիկամներս: Երբ վիրահատող բժիկը եկավ, բժիշկ Քերիմյանը նոր նկարը ցույց տվեց նրան: Բժիշկը զարմացած ասաց. «Այն երիկամը, որը պետք է վիրահատեինք, վիրահատական միջամտության կարիք չունի. մի փոքր վնասված է, բայց հոգ չէ, մի քանի օրից ամեն բան լավ կլինի: Իսկ այս մեկը, որը մտածում էինք, թե մեռած է, բոլորովին առողջ է»: Եվ այդպես չորս անգամ մտա վիրահատվելու և չորս անգամ էլ առանց վիրահատվելու դուրս եկա: Ինձ ասել էին, որ այլևս չեմ քայլի, բայց տասնվեցերորդ օրը ոտքերս մահճակալից հավատքով վար իջեցրի: Բժիշկներն այդտեղ էին և ուզում էին տեսնել՝ կարո՞ղ եմ արդյոք մարմինս պահել... ու ես սկսեցի քայլել հիվանդանոցի մի ծայրից մյուսը: Երկարությունը մոտ երկու հարյուր մետր էր: Բժիշկները չէին հավատում, որ դա հնարավոր է: Տերն ինձ բժշկել էր:

Սիրելիներ, ինչ վիճակում էլ որ լինեք, մի՛ կասկածեք, Տիրոջ ձեռքը չի կարճացել փրկելու: Մովսեսը ծնվեց այն ժամանակ, երբ փարավոնի հրամանով սպանում էին բոլոր նորածին տղաներին: Այդ ժամանակ Եգիպտոսում մոտ 600.000 հրեա կար, իսկ 600.000 մարդու առկայության դեպքում ամեն օր մոտ 100 տղա երեխա

էր ծնվում ու նետվում ջուրը: Մովսեսի մայրը որդուն վախով էր պահում, բայց երեք ամիս հետո, երբ այլևս չկարողաղացավ թաքցնել, մի կողովի մեջ դրեց ու նետեց ջրի մեջ: Նեղոսում բազում դիակներ կային, բայց Մովսեսը ջրերի վրայով էր գնում: Սիրելիներ, ձեզանից շատերն ապրել են կոմունիստական հալածանքների ժամանակներում, բայց հավատքը պահել են մինչ օրս: Այդպես

էլ Մովսեսին ջուրը տարավ փարավոնի քրոջ մոտ, սակայն մանուկին ստնտու էր պետք, և որպես ստնտու եկավ հենց Մովսեսի մայրը: Ի՞նչ մեծ հրաշք է սա: Նա հավատքով իր որդուն հանձնեց ջրերին, և Աստված պահեց նրան: «Խնդրեցե՛ք, և պիտի տրվի»:

Ջորջ Դաբո

Կանադայի «Հայ ավերարանական

եկեղեցու» հովիվ

ԿԱՄՈՒ ԵՂԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այաշխարհել եմ 1993թ., տասնինը տարեկան հասակում: Այնպես պատահեց, որ դեռ հոգևոր կյանքում խորը արմատներ չգցած՝ եկեղեցում առաջացան բաժանումներ: Առանց Աստծու վախի հեղինակազրկում էինք ավագ եղբայրյանը և եկեղեցուն, ինչը հանգեցրեց նրան, որ 2005-2009թթ. հեռացա եկեղեցուց: Այդ տարիների ընթացքում աշխատում էի ֆիրմաներից մեկում որպես տնօրեն: Կինս այլ կազմակերպությունում զբաղեցնում էր ղեկավար պաշտոն: Աշխարհային տեսանկյունից ապրում էինք լավ, բայց մեր հոգու խորքում անբավարարվածություն կար, ինչը մենք հասկանում էինք, սակայն ոչինչ անել չէինք կարողանում: Եկեղեցի վերադառնալ

չէինք ուզում, որովհետև ավագ եղբայրությունը և եկեղեցին մեր աչքին հեղինակազրկվել էին: Այդ պատճառով նրանց տեսնելու կամ նրանց հետ շփվելու ցանկություն չկար:

Ինչևէ, անցան տարիներ: Ամուսիններով որոշեցինք հեռանալ Հայաստանից և մեկնել Եվրոպա՝ մշտական բնակության: Մտածում էինք, որ գուցե այնտեղ կգտնենք Տիրոջ եկեղեցին, որտեղ Տեր Հիսուսն է գործում և Նա է եկեղեցու գլուխը: Ես հույսով երազում էի, որ շուտով կգա մի ժամանակ, երբ ես ու իմ ընտանիքը կմոռանանք անցյալի տիպաչափ գրույցները, զգացողություններն ու վիճակները:

Մտածեցի, որ եթե ավտոմեքենաս վաճառվի, ուրեմն իմ գնալը

Դեկտեմբեր, 2016թ., N 11 (84)

Աստծու կամքով է: Մեքենայի վրա գրեցի «Վաճառվում է» և կայանեցի աշխատավայրիս դիմաց: Հաջորդ օրը ավտոմեքենաս գնեցին առանց սակարկելու: Ավտոմեքենա ունեցողները գիտեն. թե որքան դժվար է այն վաճառելը: Ես ասացի. «ՎԵՐՋ, մենք գնացինք, սա Տիրոջ կամքն է», ու սկսեցի փաստաթղթերով զբաղվել: Մի քանի օր հետո երազ տեսա: Երազումս կեսգիշեր էր, և ես կանգնած էի մի բարձր լեռան վրա, որտեղից երևում էր ամբողջ երկիրը՝ անտառներով, դաշտերով, գետերով, լճերով, քաղաքներով և այլն: Հանկարծ երկնքից եկավ Տեր Հիսուսն Իր հրեշտակներով, ու տեսա, թե այդ պահին ինչպես էին Աստծու զավակները մոմի լույսի պես շատ արագ-արագ երկրի տարբեր տեղերից օդով բարձրանում երկինք: Ներաշխարհս խառնվեց իրար:

Նայելով Տեր Հիսուսին՝ գոչեցի. «Տե՛ր, ինձ էլ տար», ու կանգնելով ոտքերիս ծայրերի վրա՝ ամբողջ ուժով, ձեռքերս դեպի վեր պարզած, ձգվեցի դեպի Տեր Հիսուսը: Տերն էլ Իր հերթին խոցված ձեռքը մեկնեց ինձ: Տպավորությունն ու զգացողությունն այնպիսին էր, որ Նա ուզում էր իմ ձեռքից բռնել և ինձ էլ մյուսների նման Իր մոտ բարձրացնել: Նա ձգտում էր դեպի ինձ, ես՝ դեպի Նրան: Սակայն իմ ձեռքը չհասավ Տիրոջ ձեռքին: Հափշտակությունն ավարտվեց, բայց Հիսուսի խոցված ձեռքը մնաց ամպի տակից մեկնած ինձ: Մեկ ակնթարթում ամբողջ երկրի վրա շոշափելի, թանձր խավար տիրեց: «Ես մնացի, ես մնացի՜....» դառը, անբացատրելի անբնական, վայրի ու կենդանանման ձայնով գոռում էի գլուխս բռնած ձեռքերիս մեջ: Ահավոր, անբացատրելի ապրումներ էին, որը հուզմունքով եմ հիշում: Արթնանալով քնից (ինձ թվում էր, թե ես արթնացել եմ իմ ձայնից)՝ արթնացրի կնոջս: Նրան պատմեցի տեսածս՝ ավելացնելով, որ ուր էլ մենք գնանք, մեզ բացված ճշմարտությունից չենք կարող փախչել, և ուզենք, թե չուզենք, այդ ՕՐԸ գալու է: Ուզում ես գնանք անգամ անմարդաբնակ կղզի, կամ ամենալավ երկիրը, միևնույնն է, մի հազնել ու մի ուտել է: Այն ամենը, ինչ ես տեսա, սթափեցրեց ինձ: Սկսեցի մտածել իմ ճանապարհների մասին:

Տեսածիս մասին գրուցեցի ինձ շատ հարազատ՝ լուսահոգի Սամվել եղբոր հետ, որ չէր բաժանվել ու մնացել էր եկեղեցում: Նա ինձ խորհուրդ տվեց աղոթել Տիրոջը ու խնդրել, որ Նա առաջնորդի ինձ դեպի այն եկեղեցին, որն Իրենն է: Աղոթեցի, և պատասխանը չուշացավ: Պատահական հանդիպեցի Մամիկոն եղբորը: Նա ինձ հրավիրեց իր հետ գնալ հավաքության: Մենք պետք է հանդիպեինք քույրերից մեկի տանը: Երբ ես ներս մտա, տեսա, որ այնտեղ աղոթքաժողով է: Մամիկոն եղբայրն ինձ ներս հրավիրեց: Այդտեղ ներկա եղբայրներից ու քույրերից միայն մեկ քույր էր ինձ ճանաչում: Եղբոր առաջարկով սկսեցին ինձ համար աղոթել: Տերը խոսեց անոթների միջոցով՝ հայտնելով այնպիսի ծածուկ բաներ, որոնք անգամ իմ կինը չգիտեր: Իմ այդ դժվարությունները,

վիճակներն ու դրանց լուծումներն ինձ անհանգստացնում էին: Սա իմ աղոթքի պատասխանն էր: Ես խնդրել էի Տեր Հիսուսից, որ Նա ինձ առաջնորդի այն ժողովրդի մեջ, որն Իրենն է, դեպի այն եկեղեցին, որի Տերը Հիսուսն է, որին Ինքը Իր Սուրբ Հոգով պատրաստում է հափշտակության փառավոր օրվա համար: Այսօր ամենից առավել չեմ ցանկանում, որ այդ օրվա երազը իրական դառնա մեզանից որևէ մեկի համար, իսկ այդ օրը գալու է՝ ՊԱՏՐԱՍ ԼԻՆԵՆԶ:

Շնորհակալ եմ մեր սիրելի Տիրոջից, որ այսօր ես ու իմ ընտանիքը Իր տան մեջ ենք՝ Աստծու զավակներով շրջապատված: Փառք և գոհություն մեր Տիրոջը հավիտյանս հավիտենից: ԱՄԵՆ

Կամո Լեդայր, Երևանից

ՀՈՐ ԽՈՐՀՈՒՐԴԸ ԴԱՏԵՐԸ

Մի օր հայրը, տեսնելով դստերը երեկոյան բաց հագուստով, ասաց.

- Այն ամեն արժեքավորը, ինչ Աստված ստեղծել է երկրի վրա, ծածկված է ու դժվարամատչելի: Որտե՞ղ կարելի է ավաստ գտնել. լեռների ու ժայռերի տակ, երկրի ընդերքում թաքնված ու պաշտպանված: Որտե՞ղ են թաքնված մարգարիտները. շատ խորը, օվկիանոսի հատակին՝ փակված հրաշալի կադապարով: Որտե՞ղ կարելի է գտնել ոսկի. հողի և քարաժայռերի բազմաթիվ շերտերի տակ, խորը հանքահորերում: Պետք է մեծ ջանք գործադրել դրանց հասնելու համար: Զո մարմինը սուրբ է: Դու ոսկուց ու ադամանդներից շատ ավելի թանկ ես, և քո մարմինն էլ պետք է ծածկված լինի:

Դեկտեմբեր, 2016թ., N 11 (84)

Ո՛վ ինչ կբացեր ներսումս եղող բնությունն ահեղ,
Առյուծանման մահ առաջնորդող մեղքը չարաղեր,

Եվ ո՞վ կարող էր ինչ ազատագրել նրա ձեռքերից,
Որ ինչ տանում է դեպի կորսւթյան դժոխք ամեհի:

Ո՞վ կշնորհեր վերստին ծնունդ Զո կենաց Խոսքից,
Ո՞վ կմկրտեր հզոր Սուրբ Հոգով՝ իջած երկնքից,
Եվ ո՞վ ինչ կտար թշնամուն սիրող հրաշք գործություն,
Եվ այդ ո՞վ ինչ կօգներ ապերախսին անել բարություն:

Սրով դեռ ոչ ոք չկարողացավ
Գրավել աշխարհն, ու չի էլ կարող,
Բայց գրավել ես ողջ աշխարհն ահա
Դու Զո մեծ սիրով ամենակարող:

Ծնկներիս վրա Քեզ փառք եմ տալիս, որ աշխարհ եկար,
Թողած փառքերդ, օվսաննաներդ՝ ինչ պես մարդացար,
Կենաց ջուր բերիր, օ՛ Աստվածային, ծնունդդ բարի,
Մարդասեր միայն, Դու միմիայն սեր, Փրկիչ աշխարհի:

Դեկտեմբեր, 2016թ., N 11 (84)

Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման...

Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման
Չեռք մեկնել տկարին,
Ո՞վ կարող է Աստծու նման
Հասկանալ ցավը քո սրտի,
Երբ մենակ ես ու մոլոր՝
Լոկ Նա է կողքիդ միշտ լինում,
Երբ չի հասկանում քեզ ոչ ոք,
Միայն Նա է քեզ հասկանում:
Ո՞վ կարող է Տիրոջ նման
Սեր տալ հավիտյան,
Գուրգուրել ու ասել.
«Ես քեզ հեյր եմ, զավա՛կս»:
Ո՞վ կարող է վշտերդ կիսել,
Ցավիդ դեղ դնել ու բուժել,
Միայն Տերն Իր սիրով անքիժ
Կարող է քեզ միշտ օգնել:
Երբ խեղդում է քեզ լացը,
Երբ մենակ ես զգում անվերջ
Հիշի՛ր, որ Տերը կողքիդ է,
Եվ տալիս է կյանք հավերժ:

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Ապրիլած սիրում է Ձեզ ևս ուզում է, որ Դուք հաճապաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Տոփիանուն 3.16-ում կարդում ենք.

«Որովհետև Ապրիլած այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ցովեց, որ ով Նրան հաճապաք չկորչի, այլ հավիրենական կյանք ունենա»:

Եթե Դուք ուզում եք այնպիսի մուրիկից ծանոթանալ Ապրիլուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

Երևան

Ավան	093-53-25-26
Ջեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06
Էրեբունի	093-53-43-68
Կենտրոն	093-53-25-26
Կոմիտաս	093-26-20-72
ՀԱԹ(Բանգլադեշ)	094-65-70-43
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80
Նորքի մասիվ	099-56-65-44
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55
Չերեմուշկա	093-83-71-31
Քանաքեռ	093-53-25-26
3-րդ մաս	094-52-96-59

Շրջաններ

Արովյան	094-34-75-91
Ալավերդի	094-30-80-40
Աշտարակ	098-01-72-60
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70
Արարատ	094-20-60-36
Արթիկ	077-70-28-38
Արմավիր	077-84-45-05
Արտաշատ	093-72-48-88
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61
Գավառ	093-68-84-92
Դիլիջան	093-18-77-33
Եղեգնաձոր	077-40-26-24
Ջանգեգուր	094-00-94-08
Էջմիածին	093-88-68-74
Իջևան	098-99-55-84
Հրազդան	094-22-33-15
Դարաբադ	094-00-94-08
Դամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64
Մարտունի	093-86-30-13
Նոյեմբերյան	094-92-01-90
Շիրակի մարզ	099-30-79-69
Չարենցավան	093-28-64-13
Սպիտակ	094-92-00-60
Սևան	093-53-25-26
Վանաձոր	094-92-00-03
Վանաձոր	093-08-71-29
Վարդենիս	094-91-44-80
Վեդի	094-03-26-16
Տաշիր	093-09-84-33
Տավուշ	093-43-72-33

Ամիրբեկյան Հրահատ

Այդինյան Լևոն

Բարսեղյան Մնացական

Ամիրբեկյան Հրահատ

Ալավերդյան Սարգիս

Սահակյան Վարդան

Ղազարյան Ահարոն

Գրիգորյան Եփրեմ

Ամիրջանյան Արմեն

Վարդանյան Անդրանիկ

Ամիրբեկյան Հրահատ

Մանջիկյան Անդրանիկ

Ջաքարյան Սամվել

Դավոյան Վալերի

Սյրտչյան Անդրանիկ

Գասպարյան Միշա

Ներսիսյան Նորիկ

Փիլոյան Պողոս

Այվազյան Վազգեն

Համբարձումյան Վաչագան

Վարդանյան Անդրանիկ

Թովստյան Ստյոպա

Մանուկյան Վարուժան

Սահակյան Մասուն

Մարտիրոսյան Արզուման

Մարդյան Միեր

Հովակիմյան Ռոբերտ

Մարգարյան Լևոն

Օհանյան Աշոտ

Մարդյան Միեր

Հարությունյան Սուրեն

Հարությունյան Մելսիկ

Արշակյան Մելիք

Նավասարդյան Ռուբեն

Դարմանյան Գրիշա

Հայրապետյան Գևորգ

Վարդանյան Մարտուն

Ամիրբեկյան Հրահատ

Խաչատրյան Արտակ

Նազարյան Ավետիք

Նշանյան Տոյիկ

Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)

Սուքիասյան Նորիկ

Օհանյան Արթուր

ԿԱՐԵԿՅՈՒՄ ԵՍ ԱՂՔԱՏՆԵՐԻՆ

*«Երանի՜ անոր որ աղքատին հոգ կը տանի. մեղութեան օրը Տէրը
պիտի փրկէ զանիկա»:*

Սաղմոս 41:1

*«Քու Տէր Աստուծոյդ քեզի տուած երկրին մէջ, քու քաղաքներէդ
մէկուն մէջ եթէ եղբայրներէդ մէկը աղքատ ըլլայ, խաբաստութիւն
չընես ու աղքատ եղբորդ չեօրդ չգոցես: Հապա անպատճառ չեօրդ
պիտի քանաս անոր, ու անոր կարօտութեանը քաւական ըլլալու չափ
անոր փոխ տաս»:*

Բ Օրինաց 15:7-8

*«Աղքատին ողորմութիւն ընողը Տիրոջ փոխ կուրայ, ու անիկա
անոր հափուցում պիտի ընէ»:*

Առակաց 58:10

*«Իր ընկերը անարգողը մեղք կը գործէ, քայց աղքատին
ողորմութիւն ընողը երանելի կ'ըլլայ»:*

Առակաց 14:21

*«Տուէք, ու չեզի պիտի տրուի՝ աղէկ չափով, կոխուած, ցնցուած,
լեփլեցուն պիտի տրուի չեր գոգը. քանզի այն չափով որով դուք կը
չափէք, չեզի պիտի չափուի»:*

Ղուկաս 6:38